

பல்சான்றீரே

இன்குலாப்

சாப்பறை ஒலிக்கிறது. சாப்பறை ஒலி தணியும் பொழுது முழுவின் இன்னிசை திருமண வீட்டிலிருந்து கேட்கிறது. இரண்டும் மாறி மாறிச் சிறிது நேரம் ஒலிக்கிறது. ஒரு பெண் மெல்லிய குரலில் பாடுகிறாள். வளையோசையும் காற்சிலம் பொலியும் பின்னணியாக ஒலிக்கின்றன.

'நின்ற சொல்லர், நீடுதோன்று இனியர் என்றும் எந்தோள் பிரிபறியலரே!

(இப்பாடல் ஒலி தணியும் முன் ஒரு பெண்விசும்பும் ஒலி கேட்கிறது.)

'மாவாராதே... மாவாராதே...'

பின்னணியில் குதிரைக் குளம்படிகள் ஒலிக்கின்றன. பல குதிரைக் குளம்படிகளின் ஓசை. அவை கொஞ்சம் கொஞ்சமாகக் குறைந்து ஒற்றைக் குதிரையின் குளம்படி கேட்கிறது. அதுவும் நின்று விடுகிறது. ஒரு பெண் தலைவிரி கோலமாய் ஒப்பாரி வைத்தபடி வருகிறாள்.

வராமற் போனதேன்?

வராமற் போனதேன்?

எல்லாக் குதிரைகளும்

வந்தபொழுது என்

செல்வனின் தந்தை சென்ற குதிரை

வராமற் போனதேன்?

வராமற் போனதேன்?

பேராறு இரண்டு மோதும் துறையில்

நடுவில் நின்ற பெருமரம் ஒன்று

வேருடன் பெயர்ந்து வீழ்வதுபோல

சாய்ந்ததோ தலைவன் சமராடும் குதிரை

வராமற் போனதேன்?

மாவாராதே மாவாராதே

எல்லார் மாவும் வந்தன எம்இல்

புல்லுளைக் குடுமிப் புதல்வன் தந்த

செல்வனாரும் மாவாராதே!

மீண்டும் பன்மையில் ஒலிக்கும் குதிரைக் குளம்படிகள் ஓயும்பொழுது...

புறங்காட்டுத் தீ எரிந்து கொண்டிருக்கிறது. சாப்பறை பின்னணியில் ஒலிக்கிறது. போர்வை போர்த்திய மேனியுடன் நிற்கும் ஒருவனைச் சிலர் கைத்தாங்கலாகப் பிடித்தபடி வருகின்றனர். சுற்றிலும் அரசுக் காவலர்கள் பாதுகாப்பாக நிற்கின்றனர்.

(பின்னணிக் குரல்)

சேரமான் மாக்கோதையின் துணைவியார் பெருங் கோப்பெண்டு இறந்துவிட்டார். பேரரசனுக்குரிய பெண்' என்றே பொருந்தரும் 'பெருங்கோப்பெண்டு' என்று அக்காலத்தில் அரசனின் மனைவியர் விளிக்கப்பட்டனர் போலும்! ஒல்லையூர் தந்த பூதப்பாண்டியனின் துணைவியார் பெயரும் பெருங்கோப்பெண்டுதான்.

அரசனுக்குத் துணைவியாராகும் பேறு பெற்றவர்கள், தங்கள் இயற்பெயரையும் துறந்தனர் போலும்.

சேரமான் மாக்கோதை இளமையிலிருக்கும் போதே பெருங்கோப்பெண்டு இறந்துவிட்டார். இளமையில் மனைவியை இழப்பது எப்பேர்ப்பட்ட துயரம்! (மாக்கோதை எரியும் சிதையை நோக்கித் திரும்புகிறான். உடன் வந்தவர்கள் பிடித்துக்கொள்கின்றனர்.)

உடன் வந்தோர்: அரசே! சிதையை நோக்கிப் போகாதீங்க!

அரண்மனைக்குத் திரும்புவோம்!

மாக்கோதை: சிதையை நோக்கிப் போவதனால் என்ன பயன்? மாண்ட எந்தேவி வந்துவிடப் போகிறாளா? உம்... அவ்வளவுதான்.

அவ்வளவுதான் என் அன்பு! அவளோடு சேர்ந்து சாகாமல்... இன்னும் நான் இங்கே!

குறிப்பு: செம்மொழி தமிழ் ஆய்வு மத்திய நிறுவனத்துக்காகச் சங்க இலக்கிய பின்புலத்தில் இருநாடகங்கள் எழுதினேன். தோழர் அ. மங்கை அவர்களால் நெறியாள்கை செய்யப்பட்டு அரங்கேறின. 'பல்சான்றீரே', 'யாதும் எம் ஊர்?' என்ற அந்நாடகங்களுள், பல்சான்றீரே நாடகம் உங்கள் பார்வைக்கு வருகிறது.

புறநானூறு, நற்றிணை, குறுந்தொகை, கலித்தொகை முதலிய தொகை நூற்பாடல்களின் அடிப்படையில் உருவானது இந்நாடகம்.

உடன்வந்தோர்: அரசே! தங்களுக்கு அரசியற் பணிகள் உண்டு. தவிர...

மாக்கோதை: தவிர... ஆண்கள்... அதுவும் அரசர்கள், உட்கட்டை ஏறுதல் இல்லை... அவ்வளவுதானே!

(மீண்டும் சாப்பறை ஒலிக்கிறது, எரியும் புறங்காட்டுத்தீயை விட்டுச் சிறிது தொலைவில் ஒரு பெண் இருந்து புலம்புகிறாள்.)

பெண்: ஈமக்குழியில் எரியும் கொழுந்துகள்... மலர்ந்த அல்லியின் இதழ்கள் போல... இளமையில் அன்று உடுத்தி ஆடினோம்... இதே அல்லியின் தழையையும் பூவையும்.

செல்வக் கணவன் போய்ச் சேர்ந்தபின் இதே அல்லியின் அரிசிதான் உணவு! (மீண்டும் சாப்பறை ஒலிக்கிறது)

மற்றொரு பெண்: அகல்நாட்டரசே! என் அருகில் இருந்த நாள்

விரிந்து கிடந்த நம் இல்லப்பந்தலில் எத்தனை விருந்தினர் இருந்துண்டு மகிழ்ந்தனர். இன்றென் கண்ணீரில் சாணி மெழுகும் இவ்விடம் சுருங்கிப்போனதேன் ஒரு சுளகுபோலவே!

மற்றொரு பெண்: விரல்கள் அளைந்த என் கூந்தல் தொலைந்ததேன்? உன் கைகளில் சிணுங்கும் என் வளையல் உடைந்ததேன்?

வெள்ளை அரிசிச் சோறு மறுத்து, இந்த அல்லி அரிசி உண்ணும் அவலம் ஏன்?

(மீண்டும் சாப்பறை)

(புறங்காடு, காடுகிழாள் கோயிலில் கொற்றவை வீற்றிருக்கிறாள். உலர்ந்த மரங்கள் சாக்குழியில் வைக்கப்படுகின்றன. ஒருவன் தீமூட்ட இளந்தீயின் மெல்லிய கொழுந்துகள் எரிகின்றன. பலர் புடை சூழ, நீராடிய கூந்தல் தோள்களின் இருபுறமும் நீர்சொட்ட வெள்ளடை உடுத்தி ஒரு பெண் வருகிறாள்.)

பிண்கூர்: இவளும் பெருங்கோப்பெண்டுதான். ஒல்லையூர் தந்த பூதப்பாண்டியனின் தேவி! பூதப்பாண்டியன் இறந்துவிட்டான். அந்த பிரிவின் துயரம் தாளாத பெருங்கோப்பெண்டும் தீப்புக், காடுகிழாள் கோயிலில் முற்றத்துக்கு வந்திருக்கிறாள்.

(பெருங்கோப்பெண்டுடன் வந்தவர்களில் சில

முதியோர் அவள் அருகில் வந்து வணங்கி நிற்கின்றனர். அவர்களை ஏனென்று பார்ப்பது போல பெருங்கோப்பெண்டு பார்க்கிறாள்.)

உடன்பிறந்தோர்: இறுதியாய் உங்களை இறைஞ்சுகிறோம் தாயே! சாவு என்பது இயற்கையானது!

வேண்டுமென்றே சாவைத் தழுவுதல் வேண்டாதது! மேலும் இயற்கையுமன்று! காதற் கொழுநன் சாதலுக்காக... உங்களைப் போலவே நாங்களும் வருந்தினோம்...

வலிந்து நீங்களும் சாவை ஏற்பதை உம் அன்பின் சுற்றம் ஏற்கமுடியுமோ?

இறந்த உடலை எரிதழல் உண்ணும்! வலியறியாது அந்த யாக்கை முடியும்! வலியறியாததோ உயிரின் இயல்பு?

பிறிதின் துன்பத்தைத் தமது துன்பமாய் வரிப்பது அன்றோ மானுட இயல்பு?

வலியுணரும் மானுடம் நாங்கள்! உங்கள் உறவிலும் நட்பிலும் இனியும் வாழ்வேோம்! என்பில் அதனை வெயில் காய்ந்தாலும் அன்பின் நெஞ்சம் அதிரும்!

உங்களைப் பொசுக்கும் கொடுமையைக் கணமும் பொறுத்திலேம்!

காதலன் பிரிந்த வாழ்வின் வெறுமையை தீயால் நிரப்ப வேண்டாம்! எல்லார்க்கும் அன்பு செய்யும் அறத்தால் நிரப்புக! மீண்டும் உங்களை வேண்டுகின்றோம்

பெருங்கோப்பெண்டு: (கண்களைத் துடைத்தபடி, சான்றோர்களை உற்று நோக்குகிறாள். பிறகு மெல்லிதாய்ப் புன்னகைத்து)

பல்சான்றீரே! பல்சான்றீரே!

செல்கெனச் சொல்லாது ஒழிகென விலக்கும் பொல்லாச் சூழ்ச்சிப் பல்சான்றீரே

(நெருப்பை வலம் வருகிறாள்)

அணியல் வரிக் கொடுங்காய் வாள் போழ்ந்திட்ட

காழ்போல் நல்விளர் நறுநெய் தீண்டாது அடையிடைக் கிடந்த கைபிழி பிண்டம் வெள்ளள் சாந்தோடு புளிப்பெய்து அட்ட வேளை வெந்தை வல்சியாகப்

பரற்பெய் பள்ளிப் பாயின்றுவதியும்

உயவற் பெண்டிரும் அல்லேம் மாதோ!

பெருங்காட்டுப் பண்ணிய கருங்கோட்டு ஈமம்

உமக்கரிதாசுக தில்ல!

(நெருப்பை மீண்டும் வலம் வந்து தீக் கொழுந்துகளில் இறங்குகிறாள். அவள் குரல் ஒலிக்கிறது)

எமக்கு எம்,

பெருந்தோள் கணவன் மாய்ந்தென, அரும்புஅற வள்ளிதழ் அவிழ்ந்த தாமரை நள்ளிரும் பொய்கையும் தீயும் ஓர்ந்றே.

(பலரும் கதறும் ஓசை. அதில் பெருங்கோப் பெண்டின் அலறலும் கேட்கிறது. பிறகு கலைகின்றனர். அதில் ஒரு முதியவர் தனித்துத் தள்ளாடியபடி செல்கிறார்; தீ எரிந்து கொண்டிருக்கிறது.)

2

(காமக் கிழத்தி ஒருத்தியின் வீடு. கதவு உள்ளே தாழிடப் பட்டிருக்கிறது. காமக் கிழத்தி தரையில் அமர்ந்து பாடியபடி இருக்கிறாள். அவளுடைய வேலைக்காரி அங்கும் இங்கும் நடந்தபடி, வீட்டுப் பொருட்களை ஒழுங்குபடுத்தித் தூசுதுடைத்தும் பெருக்கியபடிக்கும் இருக்கிறாள்.)

காமக்: வையம் துலங்கிட வெய்யிலை எழுதினான்

துய்ய ஞாயிறு! தூங்கிய மலர்களோ பைய விழித்தன! புணர்ந்த வண்டுகள் பாடின! பொய்கை அலைகளால் விம்மிட விம்மிடப் புணர்ந்த வண்டுகள் பாடின!

இன்னும் ஓர்தாமரை மொக்கின்மேல் பனித்துளி

மின்னிடக் கண்ட அவ் விரிகதிர் விரைந்துஅப் பொன்துளி உலர்த்திட இளைய வெய்யிலில் புன்னகை புரிந்திடும் பொய்கை ஊரனே!

வேலை: என்னம்மா ஏதாச்சும் மகிழ்ச்சியான செய்தியா?

காமக்: நான் எப்பொழுதும் மகிழ்ச்சியாய் இருக்க வேண்டியவன். இப்படிச் சீவி, அழகுபடுத்தி, தொலைந்து விடாத ஒரு புன்சிரிப்போடு...

இது என் தொழில்.

வேலை: இல்லை... இன்று பாடவும் செய்திங்க.

காமக்: பாடுவதும் ஆடுவதும்... எனக்குக் கூடுதல் தகுதிகள் அல்லவோ?

(தொடர்ந்து பாடுகிறாள்)

ஊரிலே உனக்கு வேறோர் உறவில்லை

தேரின் மேல் ஆணை என்றான் தேர்ப்பாகன்! இன்றைக்கே

ஊரிலுள்ள பெண்டுகளை உன்னிடத்தில் கொண்டுவிட்டான்.

பார்உனது மார் முழுதும் பற்குறியும் நகக்குறியும்

வேலை: தலைவனைப் போல்தான் அவன் தேர்ப்பாகனும்... சரி

அவன் கூட்டாளி பாணன் எப்படி?

காமக்: ஓ... அவனா...

“உன் தோளன்றித் தலைவனுக்குத் தொடவேறு தொடர்புமில்லை...

யாழ்தொட்டுச் சூளுரைத்தேன்!” என்றான் உன் பாண் தோழன்!

மீளவந்தாய். உன்கழுத்தில் அழுந்தியது யார் வளையல்?

யாழ் எங்கே இன்றுனது திருக்கோலம் மீட்டுதற்கு?

வேலை: ஓ... அவனும் அப்படியா? வேறு தோழன் யாருமில்லையா?

காமக்: தோழனா?

‘பிரிந்திருந்த நாளில் உன் குறை மறைத்து உன்னிடம் சிறிதும்

பொருந்தாத குணமெல்லாம் பொருந்தியதாய்ப் பொய்யுரைத்தான். திரும்பிவந்தாய், வரும்போதே உன் மார்பில் மணம் வீசும் கருங் கூந்தல் யார் கூந்தல்? உன் பின்பாட்டுக்காரன் எங்கே!’

(இருவரும் கலகல வெனச் சிரிக்கிறார்கள். கதவு தட்டும் ஒலி கேட்கிறது.

வேலைக்காரி கதவைத் திறக்கிறாள். தலையையும் முகத்தையும் போர்வையால் மூடியபடி ஒருவன் வருகிறான். காமக் கிழத்தி அவனைப் பாராதபடி.)

வருகின்றாய் ஆண்டுக்கு ஒருமுறையோ இருமுறையோ

பிரிகின்றாய் வந்தவுடன் சிறிது பெய்யும் ஒருமுகில்போல்

விரிகின்ற பசுந்தோகை நாற்றினது வெப்புக்கு

மருந்தாகுமோ இந்தச் சிறுதூறல் மலர் மார்பு?

வேலை: (சிரித்தபடி) அவர் வந்துட்டார்.

காம: இது தெருவல்ல... வீடுதான்... ஏன் இன்னும் இந்த முகத்திரை!

வந்த: ஹி... ஹி... கொஞ்சம் சுணங்கிருச்சி

(வேலைக்காரியைப் பார்க்கிறான்)

காம: வேறெ யார்வீட்டுக் கதவையாவது தட்டினீங்களா?

(வேலைக்காரி அந்த இடத்தை விட்டு நகர்கிறாள்)

காம: வந்ததும் வி ரைவுதானா?

வந்த: அப்படியொன்றுமில் லை (கதவைப் பார்க்கிறான்)

காம: கதவு பூட்டப்பட்டிருக்கிறது.

வந்த: வேறெ யாராச்சும் வருவாங்களா?

காம: வேறெ யாராச்சும் என்றால்?

வந்த: படைத்தலைவர்?

காம: வரமாட்டார்.

வந்த: இளவரசர்?

காம: இளவரசர் இது போன்ற இடம் எதற்கும் வரமாட்டார். அவருடைய அரண்மனைக்கே வரவ றுழைத்துவிடுவார்.

வந்த: உன்னையுமா?

காம: என்னிலும் இளம் பெண்களை

வந்த: உனக்கென்ன? முது மையா வந்துவிட்டது?

காம: எங்கள் தலையில் ஒரு நரை முடிவந்தாலும் நாங்கள் கிழவியராகிவிடுவோம்.

வந்த: ம்...

காம: உங்களுக்கு மீசை தாடி நரைத்தாலும் இ ளைஞர்கள்தான். இளம் பெண்களாகத் தேடுவீர்கள்.

வந்த: அப்படியெல்லாம் இல்லை. இருந்தால் உன்னிடம் வருவேனா?

ஓவியம் ராஜராஜன்

காம: என் தலைமுடி நரைத்துவிட்டது என்கிறீங்களா?

வந்த: இல்லை... இல்லை...

காம: என் தோல் சுருங்கிவிட்டதா?

வந்த: ஐயையோ... அப்படியெல்லாம் இல்லை

காம: என் இளமை குலைந்துவிட்டதா?

வந்த: இன்னும் இளங்குமரிதான் நீ.

காம: பிறகு உன்னிடம் வருவேனா என்றீங்களே! வேறு யாரிடமும் போனீங்களா? எவளும் வரமறுத்துவிட்டாளா?

வந்த: என்னைக் கேள்வியால் துளைக்காதே ஏழேழ் பிறவிக்கும் நீதான் என்...

காம: உங்கள்...

வந்த: காமக்கிழத்தி...

காம: ஏழேழ் பிறவிக்கும் நான் காமக்கிழத்திதானா?

வந்த: இல்லை இந்தப் பிறவியில் மட்டும்...

காம: நல்லவேளை இந்தப் பிறவியோடு தொலைந்தது. சரி... ஏதாவது சாப்பிடுறீங்களா?

வந்த: இனி எதையும் சாப்பிடுறது போல் இல்லை.

காம: ஏன்?

வந்த: உன்னுடன் பேசியவுடன் எல்லாம் சரியாயிடுச்சு

இனிப்புறப்பட வேண்டியதான்

(கதவு தட்டப்படும் ஒசை)

ஐயோ... யாரோ கதவைத் தட்டுகிறாங்க

காம: அதனால் என்ன?

வந்த: ஐயையோ! படைத்தலைவரா இருக்கப் போறார்

ஓற்றர் பிரிவுத் தலைவரா இருக்கப் போறார்...

இல்லை, இளவரசராகத்தான் இருக்க வேண்டும்.

காம: சரி யாரென்று பார்க்கச் சொல்கிறேன். நீங்கள் அமைதியாக இருங்க.

வந்த: நான் எங்காவது ஒளிந்து கொள்கிறேன்.

(வேலைக்காரி வர அவள் பின்னால் போய் நிற்கிறாள்.)

காம: அவள்தான் கதவைத் திறக்கப் போறாள்!

வந்த: அப்போ உன் பின்னாலே

ஒளிஞ்சிக்கிறேன்.

காம: என்னைத் தேடித்தான் வருவாங்க.

வந்த: ஆமா... நான்... வீட்டுக் கொல்லைக்குப் போய்டுறேன்.

காம: சரி போங்க. அங்கு வேறொன்றும் செய்திடாதீங்க, முடிந்தால்... சின்னச் சுவர்... ஏறிக்குதிச்சிடுங்க...

வந்த: நல்லது... நல்லது...

(ஓட முயலும் அவன் தலையில் போர்வை போட்டு முடுகிறாள்)

காம: இதை மறந்திட்டீங்களே!

வந்த: நல்லவேளை எடுத்துத்தந்தாய்.

(கொல்லைப்புறம் நோக்கி ஓடுகிறாள்)

வேலை: (கதவை திறந்து) என்ன செய்தி?

(கதவுக்கு வெளியே ஒரு குரல்)

குரல்: இன்னைக்குச் சாயுங்காலம் நம்

ஊர்மன்றிலே புலவர் மதுரைப் பேராலவாயர்

வந்து பேசுறாங்க. நான் போறேன் நீயும்

வாரியா.

காம: ஓ... நான் வரேன்.

3

(ஊர்ப்பொதுமன்று ஆண்களும் பெண்களுமாய்ச் சிறு கூட்டம் வட்டமாக அமர்ந்திருக்கிறது. நடுவில் மதுரைப் பேராலவாயர்.)

மதுரைப் பேராலவாயர்: ஆம்... ஒல் லையூர் தந்த பூதப்பாண்டியன் மறைந்து விட்டார். கணவன் போனதைத் தொடர்ந்து பூதப்பாண்டியன் தேவி பெருங்கோப்பெண்டும் தீப்புக்குந்துவிட்டார்.

கூட்டத்தில் ஒருவன் 1: மன்னர் மறைந்தாரா?

2: மன்னவன் தேவியும் தீப்புக்குந்தாரா?

3: மன்னர் இறந்தது இயற்கை. பாண்டிமா தேவியாரும் ஏன் தீப்புக்கவேண்டும்?

ஒருபெண்: இந்தக் கொடுமையை யாருமே தடுக்கலையா?

பெண்: ஐயா! நீங்க இருந்தீங்கள்லே...

வேண்டாமன்னு சொன்னீங்களாய்யா?

பேரால: நான் அங்கிருந்துதான் வருகிறேன்.

என் நெஞ்சில் ஆறாத்துயரம்... அங்கிருந்த சான்றோர் பெருமக்கள் தடுத்தார்கள். ஆனால் அவர்கள் ஒருபாடலை விடையாகச் சொல்லித்

தீப்புருந்துவிட்டார்கள்.

பெண்: பாடலா?

பேரால: ஆமாம், இதுதான் அப்பாடல்!

"பல்சான்றீரே பல் சான்றீரே

செல்கெனச் சொல்லாது ஒழிக என விலக்கும்

பொல்லாச் சூழ்ச்சிப் பல்சான்றீரே!"

(பேராலவாயரின் குரலை மிஞ்சியதாக ஒரு பெண்ணின் ஒப்பாரிப் பாடல் கேட்கிறது. கூட்டம் அப்பாடலைப் பின் தொடர்ந்து பாடுகிறது.)

மண்ணாளும் பாண்டியர்க்கு

மனைவியாக வாழ்ந்தாலும்

பஞ்சமெத்தை விரிச்ச தேக்குக்

கட்டிலே படுத்தாலும்

தங்கத்தட்டில் கை மணக்க

நெய்ச்சோறு தின்றாலும்

வெள்ளிக் கிண்ணி நிறைஞ்சிருக்கும்

வெஞ்சனங்க உண்டாலும்ஐயோ

மன்னவன் போனதோட

மலர்மஞ்சம் போயிடுமே!

தென்னவன் போன பின்னே

தேக்குக் கட்டில் சாஞ்சிடுமே!

தார்வேந்தன் மடிஞ்சதோட

தங்கத் தட்டும் தொலைஞ்சிடுமே!

பாண்டியன் போனபின்னும்

பத்தினியாய் வாழ்வதென்றால்

பால்சோறு தின்றவாயி

பழஞ்சோறு தின்னணுமே!

உப்புக்கல் ஒண்ணுமின்றி

ஊத்தத் துளி நெய்யுமின்றி

வேளைக்கீரைப் பிடி சோத்தால்

வெறும்வயித்தை அடைக்கணுமே!

மஞ்சத்தில் கண்வளர்ந்த

மன்னவரின் தேவியர்கள்

பரல் கல்லைப் பரப்பி அதில்

பாயுமில்லாமப் படுக்கணுமே!

நெய்ப்பூசி மலர்முடிச்சி

நிலம்படிஞ்ச நெடுங்கூந்தல்

கொய்த வெறுந்தலைமேலே

முக்காடு போடணுமே!

கைவளையல் உடையணுமே!

கரித்துண்டா நிக்கணுமே!

பெண்ணாய்ப் பிறந்து பெருங்

கோப்பெண்டாய் வாழ்ந்தாலும்

மன்னன்போன பின்னே வெறுங்

கொம்பாய்ச் சாயணுமே!

(கூட்டத்தினர் ஒப்பாரி வைத்து களைத்து மண்ணில் முகம் புதைத்துக் கிடக்கின்றனர்.)

பேரால: (தொண்டையைச் செருமி) ஆம்...

பெருங்கோப்பெண்டு தீப்புருந்தாள். காடு

கிழாள் கோயிலுக்கு முன்னுள்ள முற்றத்தில்

தான் அது நடந்தது. நீங்கள் பாடினீர்களே!

இதைத்தான் அவளும் பாடினாள்... மேற்

கொண்டும் சொன்னாள். "புறங்காட்டில் கரிய

கட்டைகளில் மூட்டப்பட்ட இத்தீ, உங்களுக்கு

அரிதாக இருக்கலாம். எமக்கோ.. எம் பெருந்

தோள் கணவன் மாய்ந்து போனதனால்,

வளமான தாமரை பூத்த பொய்கையும், 'இந்த

புறங்காட்டுத் தீயும் ஒன்றுதான்..."

கணவனை இழந்தபிறகு பெண்களுக்கு என்ன

வாழ்க்கை இருக்கிறது?

இதை நானும் ஒரு செய்யுளாக யாத்து

உள்ளேன்.

(அது இப்படித் தொடங்குகிறது.)

யானையால் கொண்டுவரப்பட்ட உலர்ந்த

மரத்தின்

விறகுகளில் வேடர்தம் தீக் கோலால் மூட்டிய

நெருப்பு வெளிச்சத்தில்

மான் கூட்டம் உறங்கும்.

அந்த உறக்கத்தை மந்திகள் கலைத்துவிடும்.

அப்படிப்பட்ட காடுகிழாள் முற்றத்தில்...

நீர்வார் கூந்தல் இருபுறம் தாழ்ப்

பெருந்துன்பம் மேவிய கண்கள்

புறங்காட்டைப் பார்த்துச் சுழன்றபடி...

அவள் வந்தாள்... தன் கணவன் சிறிது பிரியினும் பிரிவாற்றாது வருந்துபவள் தன் இளமை புறங்கொடுத்து அவளது இன்னுயிர் நடுங்கும்...! (கூட்டத்தில் ஆழ்ந்த அமைதி. சில பெருமூச்சுகள்)

ஒருவன்: ஐயா, அந்த விறகுகளின் வெளிச்சத்தில் உறங்கும் மான் கூட்டத் தை மந்திகள் கலைக்கும் என்று காடுகிழாள் கோயில் முற்றத்தைச் சித்திரிக்கிறீர்களே, இதற்கு ஏதேனும் ஆழ்ந்த பொருள் உண்டோ?

இரண்டா: புலவரைப் பார்த்து ஏன் கேட்கிறாய்? அவர் நமக்கு உணர்வதற்கு இப்படி ஒரு சித்திரத்தை முன்வைத்துவிட்டார். நேரடியாக விளக்குவது அவசியமன்று என்று கருதி இருக்கலாம்.

ஒருவன்: எனக்குப் புரியவில்லை... அவரும் சொல்லவேண்டாம். சரி நீயாவது சொல்லேன்.

இரண்: நான் புரிந்ததைத்தான் நீ, இங்குள்ள எல்லோரும் புரிந்தாக வேண்டிய அவசியமில்லையே!

மூன்றா: என்றால் புலவர் உணர்த்துவதைத்தான் நீயும் புரிந்து கொண்டாய் என்று எப்படி சொல்வது?

நான்காமவன்: உண்மைதான். அவரவர் பட்டறியும் சார்பும் அவரவர்க்கு ஒரு பொருள் தரக்கூடும். எரியும் நெருப்பின் கதகதப்பில் மான் கூட்டம் தன்னை இழந்து தூங்குகிறது. இளமையான பெருங்கோப்பெண்டும் இளமை உணர்வுகளின் கதகதப்பில், கணவனுக்குப் பிறகும் வாழலாம். இப்படி ஒரு தூக்கத்தை மந்தி சீக்கிறது. அதாவது கெடுத்துவிடுகிறது. மான்கூட்டத்தை விழித் தெழச் செய்கிறது பெருங்கோப்பெண்டை அறிவு விழித்தெழச் செய்கிறது. மந்தி என்பது அறிவின் குறியீடு. இந்த அறிவின் விழிப்பில் அவள் தீப்புக்கத்துணிந்தாள்.

முதலா: ஐயா புலவரே, இதுதான் நீங்கள் தெரிவிக்கும் செய்தியா?

பேரால: (அமைதியாகப் புன்னகைக்கிறார்)

பெண்: பெருங்கோப்பெண்டு தீப்பாய முயன்ற போது தடுத்த சான்றோர்களுடன் நீங்களும் இருந்தீர்களா?

பேரால: நான் அங்கிருந்தேன். ஆனால்

தடுக்கவில்லை.

பெண்: ஏன்?

பேரால: ஏன் எனில் அது பெருங்கோப்பெண்டு கணவனுடன் கொண்ட ஈடுபாடு... விருப்பம்.

பெண்: என்றால் சான்றோர்கள் இச்செயலைத் தடுக்க முயன்றது தவறா?

பேரால: அவர்கள் உயிர் இரக்கத்தால் தடுக்க முயன்றனர்... ஆனால்,

பெண்: ஆனால்?

பேரால: பெருங்கோப்பெண்டு தன் கணவர் மீது கொண்ட அன்பு ஈடுசெய்ய முடியாதது. அவன் மறைவுக்குப் பிந்திய உலகில் அவளுக்கு ஒன்றுமில்லை. சரி! நான் புறப்படுகிறேன்.

முதலா: ஐயா இன்னும் சிறிதுநேரம்...

பேரால: இல்லை... என் நெஞ்சம் துயரால் கனக்கிறது. என்னால் பேச முடியாது.

4

(கட்டியங்காரணும் கட்டியங்காரியும் ஆடியபடி அரங்கில் நுழைகிறார்கள்)

கட்டி: சபையோரே வணக்கம். எப்பவும் முதல்லேதான் வருவேன். இப்போ கொஞ்சம் சுணங்கிடுச்சி.

க.காரி: கதை முடியுறுதுக்குள்ளே வந்திட்டோம்லே.

கட்டி: கதை முடியப் போவதா? இரண்டாயிரம் ஆண்டுகளுக்கு முந்துன கதை. அவ்வளவு சீக்கிரமே முடிஞ்சிடுமா?

க.காரி: ஆமா... இன்னும் இந்தக் கதை நடந்துக்கிட்டதான் இருக்குது.

கட்டி: இப்பவும் கணவர் செத்துப்போனா மனைவி உடன்கட்டை ஏறுறாளா?

க.காரி: ஏன் உடன்கட்டை ஏறணும்னு ஆசையா? அப்போ கணவன் செத்த பிறகுதான் எரிஞ்சாள்.

கட்டி: இப்போ?

க.காரி: கணவன் கல்லாட்டமா உசரோடு இருக்கும்போதே எரியுறாள். அதுவும் கணவனாலேயே எரிக்கப்படுறாள்.

கட்டி: எல்லாக் கணவனுமா எரிக்கிறான்?

க.காரி: உணர்வை எரிக்கிறான்; உரிமையை எரிக்கிறான். பெண்ணை எரிக்கிறான்.

காதலிக்க மாட்டேன்னா அமிலத்
தை ஊத்துறான். வெவ்வேறு வகையிலே
எரிச்சிக்கிட்டுதான் இருக்கிறான்.

(தீ பரபரவென எரியும் ஓசை... 'சதிமாதா கி
ஜே' என்ற முழக்கம் தொடர்ந்து ஒரு பெண்
அலறும் ஓசை)

க.காரி: இந்த முழக்கம் நமக்குத் தெரிஞ்சுகேட்ட
முழக்கம். தெரிஞ்சு கேட்ட ஒப்பாரி.

1987இல் ராஜஸ்தான் மாநிலத்தில்
தியோராலா என்ற கிராமத்தில் கேட்ட
கூக்குரல்... ஒப்பாரி... அந்த கிராமத்தைச்
சேர்ந்த அஞ்சாயிரம் பேரு கூடி நின்றாங்க.
ரூப் கன்வார் என்ற பதினெட்டே வயசான
இளம்பெண், கணவனுடைய சடலத்துக்கு
மூட்டப்பட்ட தீயிலே விழுந்து
இல்லை வீசப்பட்டு எரிஞ்சு சாம்பலானாள்.
ஊரார் அவளுடைய பத்தினித்தனத்
தைப் பாராட்டுனாங்க. உறவினர்கள் அந்த
பொண்ணாலே தங்கள் குடும்பத்துக்குப் பெரு
மைன்னு கொண்டாடுனாங்க. ஏன் அரசியல்
தலைவர்கள்... அந்த மாநில அமைச்சர்கள்...
இப்படி எல்லா மாண்புகளும் அந்தச்
சதிமாதாவைக் கொண்டாடுனாங்க.

(சதிமாதா கி ஜே... முழக்கம் கேட்கிறது)
வடநாட்டுலே தொடர்ந்து வந்த இந்தக் கொடு
மையைத் தடுக்க முதல் முகலாய அரசர்
அக்பர் கூட முயற்சி செய்தார். ஆனாலும்
தொடர்ந்திச்சு.

1829க்குப் பிறகு உடன்கட்டை ஏறுதல்
சட்டப் பூர்வமாத் தடுக்கப்பட்டது. ராஜாராம்
மோகன்ராய் போன்ற சீர்திருத்தவாதிகளின் கடு
மையான முயற்சிகளுக்குப் பின்னால் பென்டிங்
துரை என்ற கவர்னர் ஜெனரல் இதைத் தடை
செஞ்சார்னு சொல்றாங்க ஆனா... அப்போ
ஒரு தேசியக் குரல் கேட்டது.

“வெளிநாட்டார் எங்கள் மதச் சம்பிரதாயங்கள்
லே எப்படி சீர்திருத்தம் கொண்டுவரமுடியும்?”
வடநாட்டிலே இருந்த அளவுக்குத் தென்னாட்டு
லே இப்பழக்கம் இல்லைன்னாலும்
அங்கொண்ணும் இங்கொண்ணுமா
நடக்கத்தான் செஞ்சது.

கட்டி: அது கற்புக்கரசிகளின் பாரம்பரியம்...

க.காரி: அப்புறம் இந்தப் பத்தினிகளின் கற்புலே
கூடத் தர வேறுபாடு இருந்திடுச்சி.

கட்டி: என்ன கற்புலேயுமா?

க.காரி: பாண்டியனுக்குக் கண்ணகி நீதி
உணர்த்துன உடன் தவறுணர்ந்த பாண்டியன்
அந்த அவையிலேயே சாவுறான். உடனிருந்த
அவன் தேவியும் எந்த விதமான முயற்சியும்
செய்யாம அப்பவே சாவுறான். இது தலையாய
கற்பாம். பூதப்பாண்டியன் தேவி
பெருங்கோப்பெண்டு உடனே இயல்பாச்
சாகாம தீப்பாய்ஞ்சிதான் செத்தாள். இது
இடையாய கற்பாம்.

அந்த கண்ணகி கூடச் சிலநாள் கழித்து
மாண்ட தன் கணவன் கோவலனுடன் வலவன்
ஏவா வான ஊர்தியிலே ஏறித் தேவருலகம்
சென்றாள். இப்படி நாட்களைக் கடத்தித்
தேவருலகம் புகுந்ததால் அது
கடையாய கற்பாம்.

கூட்டத்திலிருந்து ஒரு குரல்: நாங்கள்லாம்
அப்படி கற்பை வகுக்கலை.

பெண்குரல்: இருக்கலாம். ஆனா நீங்க எழுதுன
பாடல்களும் கட்டிய கட்டுக் கதைகளும் அந்த
வகுப்பு முறைகளுக்குத்தான் வழிவகுக்குது.

கட்டி: எல்லாக் காலத்துலேயும் பேராலவாயர்
குரல் ஒலிச்சிக்கிட்டுத்தான் இருக்குது.

க.காரி: காமக்கிழத்தியோட எதிர்க்குரலும்
கேக்குது.

கட்டி: 1975இல் பட்ட வகுப்புத் தமிழ் உரைந
டைத் திரட்டுப் பாடப்புத்தகத்திலே ஒரு கட்டு
ரை பெருங்கோப்பெண்டு தீப்பாய்ஞ்சு செய்தி
யை விளக்குது. தீக்குளிப்புக்கு ஆயத்தமான
பெருங்கோப்பெண்டைத் தடுத்து நிறுத்தி
பாண்டிய நாட்டின் அரசியாக்க அமைச்சரும்
ஏனைச் சான்றோர்களும் முயற்சி செய்தார்கள்.
இதைப் பெருங்கோப்பெண்டிடம் சான்
றோர்கள் கூறினார். இனி அப்பாடம் நிகழும்
வகுப்பறைக்குள் நுழைவோம்.

“... என்பணிக்குரிய உடலும் உள்ளமும்
படைத்த ஏந்தல் இறந்த பின் என் வாழ்வு
செயலற்று நின்று வறறுகிறது. மேலும் எத்து
ணை முன்னிற்பினும் பின்னிற்கும் பெற்றிமை
தோன்றி ஆள்வினைக்கு ஆக்கமுண்டாகாவாறு
கெடுக்கும். ஒருக்கால் அமைச்சம் நாடும் என்
வழி நிற்க விரும்பினும் இப்பாண்டி நாட்டு
ஆண்மை பெண்ணைவல் செய்யும்
பேதைமைத்தூ என்னும் பீடில் வசை என்னால்
எய்த விடேன்.”

(ஒரு மாணவன்
பெஞ்சைத் சிறிது
தள்ளி எழுந்து
நிற்கிறான்.)

மாணவன்:

ஐயா! பெருங்
கோப்பெண்டு
தம் பாடலில்
இப்படி எல்லாம்
பேசுனாங்களா?

மாணவி: பெருங்
கோப்பெண்டின்
காலத்தில்
தமிழகத்தில்
வேறு யாரேனும்
பெண்ணரசியர்
இருந்தார்களா?

மாணவி 2:

அந்தப் பாடலில்
சான்றோர்கள்,
பெருங்கோப்
பெண்டை
நீங்கள்தான்
அரசாள
வேண்டும் என்று
கேட்டதற்குச்
சான்றுகள்
உண்டா?

மாணவன் 2:

பாட்டிலும் தொ
கையிலும்
'அமைச்சர்'
என்ற சொல்
காணப்படுகிறதா?

மாணவி:

அப்பாடலில்
வரும் அக்காலச்
சான்றோர்கள்
தீப்பாயப் புகுவ
தைத் தடுக்க
முயன்றார்கள்.
ஆனால் கட்டு
ரையில் அக்
கொடுமையைச்
சீரிய செயல்

ஓவியம் ராஜராஜன்

என்று பாராட்டுகிறீர்கள். சங்ககாலச் சான்
றோர்களுக்கு இருந்த மனிதநேயம் இக்காலத்து
அறிஞர்களுக்கு இல்லாமற் போனதேன்?

5

(மதுரைப் பேராலவாயர் தனியராய் நடந்து
செல்கிறார். முன்னர் கண்ட காமக்கிழத்தி பின்
தொடர்கிறார். தொலைவில் வந்தவள் அவரை
நெருங்குகிறாள். கல் இடறிக்
கீழே விழப்போனவரை ஓடிப்போய்த் தாங்கிக்
கொள்கிறாள்),

காம: ஐயா, காலில் காயம் ஒன்றறியில்லையே...

பேரா: (காமக்கிழத்தியை உற்று பார்த்துச் சட்
டென விலகிக்கொள்கிறார்.) நீ? இந்த வழியில்
எதற்கு தனியே வருகிறாய்?

காம: உங்களுடன் பேச.

பேரால: என்னுடன் பேசுவா? நீ என்னிடம்
பேசுவதற்கு என்ன இருக்கிறது?

காம: ஊர்மன்றில் நீங்கள் பேசும்போது நானும்
இருந்தேன். அங்கு நான் பேச விரும்பவில்
லை. அங்கிருப்போர் என்னை பேசவிடாமல்
தடுத்துவிடலாம். அதனால் உங்களைப் பின்
தொடர்ந்தேன்.

பேரால: இருள்படரும் இந்நேரத்தில்
தனியாகவா?

காம: இருளும் தனிமையும் எங்களுக்கு
புதியதல்ல.

பேரால: உன் பெயர் என்ன?

காம: உங்கள் அகத்திணைப் பாடல்களின்
தலைவன் தலைவியர் பெயர் சொல்லாதது
போலவே பரத்தையர் பெயரும்
சுட்டுவதில்லையே.

பேரால: அப்படியா? அது பாடல் மரபு.
உனக்கு ஒரு பெயர் இருக்கத்தானே செய்யும்?

காம: ஐயா ஆன்ற தமிழ்ச்சான்றோரே! என்
பெயர் மருதி.

பேரால: மருதியா?

காம: மருதத்திணைக்குரியவள்.

பேரால: நீ

காம: கற்புத் தோன்றிய அன்றைக்கே
தோன்றியவள். நான் ஒரு காமக்கிழத்தி.

பேரால: இவ்வளவு நன்றாகப் பேசுகிறாயே! நீ
கற்றவள்தானே.

காம: (பாடி ஆடுகிறாள்)

கண்ணுக்கு மை தீட்டும் கோலன்றி எழுது
கோலை உம்பெண்கள் தொட்டதுண்டோ?
கணவன் சென்ற நாள் எண்ணசுவரில்
கரிக்கோடு கிழிக்காத விரல் உண்டோ?
ஏடு திருப்பிய பொழுதுண்டோ? உம் பெண்கள்
எண்ணும் எழுத்தும் கற்பதுண்டோ?
ஆடற்கலைகள் நான் கற்றேன்இன்னும்
ஆய்கலைகளும் கற்றுவந்தேன்
ஏடுபிரிப்பேன் பாடல் வடிப்பேன்உம்
இற்பெண்போல் வெறும் பாவை அல்லள்.
பேரால: இற்பெண்டிர்களிலும் கற்றவர்
இருக்கிறார்கள்

காம: ஆமாம்.. விரல்விட்டு எண்ணிவிடலாம்.
உங்களுடைய மருதத்திணைப் பாடல் உட்பட
உங்களையும் படித்து கொண்டிருக்கிறேன்.

பேரால: நல்லது... மருதி! இந்த வழியில் என்
னை ஏன் மறித்து நிற்கிறாய்?

காம: சொல்லவில்லையா? உங்களுடன்
பேசத்தான்.

பேரால: இரவுக்கு முந்தி ஊர் போய்ச் சேர
வேண்டும். சுணங்கினால் நள்ளிரவாகிவிடும்.
என்னால் தனித்து அந்நேரம் போக முடியாது.

காம: கவலைப்படாதீர்கள்... நான் உங்களுடன்
ஊர்வரை வருகிறேன். நான் உடன்வருவதை
மனைக்கு விளக்காகிய உங்கள்
துணைவியார் ஏற்பார்களா? அதனால் உங்க
ளை விட்டுவிட்டுத் திரும்பி விடுகிறேன்.

பேரால: இல்லை மருதி! நானே போய்
விடுகிறேன்.

காம: நான் உங்களை ஒன்றும் செய்துவிடமாட்
டேன்.

பேரால: அதற்கில்லை... யாராவது பார்த்தால்...

காம: ஓகோகோ.. மதுரைப்பேராலவாயர்
ஒரு காமக்கிழத்தியுடன் நெடுவழி சென்றால்
பார்ப்பவர்கள் தவறாக நினைப்பார்கள்.
ஆனால் மருதியை ஒரு பொருளாகப் புனைந்து
மருதத்திணைப் பாடலைப் பாடினால் எல்
லோரும் பாராட்டுவார்கள்.

பேரால: என் மருதத்திணைப் பாடலில் நான்
ஒன்றும் புனைந்து பாடவில்லை.

காம: ஆனால்... காஞ்சிப் போதவிழ்
நறுந்தாதணிந்த கூந்தல், அரிமதர் மழைக்கண்,
மாமை நிறம் பொருந்தியவள்.. என்று

என்னைப் புனைவீர்கள்... கூந்தல், கண்கள், நிறம்... இவற்றில் தலைவன் திளைத்தானோ இல்லையோ புனையும் போது நீங்கள் திளைத்தீர்கள்.

பேரால: பெண்ணே! அது கவிமரபு! இப்படிப் பரத்தையர் அழகை உண்பவன் தலைவியின் நலம் காணவில்லையே என்பதற்காகவும் அப்படிப் பாடி இருக்கலாமல்லவா?

காம: பரத்தையோ மனைவியோ அழகை உண்கிற தலைவர்களாகத்தான் உங்கள் தலைவர்கள் இருப்பார்களோ?

பேரால: பெரிய வாயாடியாக இருப்பாய் போலும். சரி, சொல்ல வந்ததைச் சொல்லு.

காம: உண்மைகளைப் பேசினால் வாயாடி. நீங்கள் ஊர் முன்றலில் பாடிய உங்கள் புறப் பாடலை பற்றித்தான் பேச வேண்டும்.

பேரால: சரி பேசலாம்.

காம: இப்படி நின்று கொண்டு பேசுவதை விட அந்த மரத்திற்குப் பின் உட்கார்ந்து பேசலாம்.

பேரால: ஏன்?

காம: எல்லாம் உங்கள் பெருமையைக் கருதித்தான். யாராவது நாம் பேசுவதைப் பார்த்தால் என்ன நினைப்பார்களோ என்று நீங்கள்தானே தயங்கினீர்கள்? அங்கே யாரும் நம்மைப் பார்க்கமாட்டார்கள்.

பேரால: சரி வா.

(காமக்கிழத்தி பேராலவாயரின் கையைப் பற்றுகிறாள்)

இருக்கட்டும்.. நான் தள்ளாடி விழ மாட்டேன்.

காம: விழாமல் இருந்தால் சரி.

(இருவரும் மரத்திற்குப் பின்புறம் அமர்கிறார்கள்)

பேரால: நடந்து கொண்டே பேசலாம் என்றாய். இப்பொழுது இப்படி உட்கார வைத்துவிட்டாய்.

காம: பேசியபிறகு கூடவே வருகிறேன் ஊர்வரை

பேரால: உம்... உம்... நீ கேட்க வேண்டியதைக் கேள்.

காம: காவலை உடைய அரசனுடைய நகரில் அரசனைப் பிரிந்து இளமையைப் புறங் கொடுத்துச் சிறிது தனித்து இருப்பினும் இவள் உயிர் நடுங்கும் என்று அந்தச் செய்யுளை

முடித்து இருக்கிறீர்கள்.

பேரால: ஆமாம்... அப்படிப்பட்டவள் இப் பெரும்பிரிவாகிய அரசனின் சாவைப் பொறுத்துக் கொண்டு எப்படி உயிர்வாழ்வாள் என்பதை உணர்த்த அப்படி எழுதினேன்.

காம: இது பெருங்கோப்பெண்டுக்கு மட்டும் பொருந்தாக் கூடியதா அல்லது எல்லாப் பெண்களுக்கும் பொருந்தக் கூடியதா?

பேரால: அவரவர் அன்பு கொண்டவர்களாக இருக்கலாம். இருந்தாலும் தீப்பாயத் துணிந்தவர்களுடன் ஒப்பிடும்போது அவர்கள் காதல் அன்பு குறைவானதுதானே?

காம: காதல் என்பது என்ன?

பேரால: நீ அறிய மாட்டாயா?

காம: நீங்கள் ஒரு புலவர்; மரபும் வழக்காரும் கூடுதலாகத் தெரிந்தவர்.

பேரால: ஆண், பெண் ஒருவருக்கொருவர் கொள்ளும் உண்மையான அன்பு... அதுதான் காதல்.

காம: இந்தக் காதல் அன்புதான் இத்தகைய தீப்பாய்தலுக்கும் காரணமாகி விடுகிறது.. அப்படித்தானே?

பேரால: ஆமாம்.

காம: என்றால் காதல் மனைவி உயிர் துறந்த போது தீப்புருந்த காதல் கணவர் என்று யாரையேனும் காட்டுவீர்களா? சேரமான் மாக்கோதை தன் மனைவி பெருங்கோப் பெண்டு மரித்த போது உடன் சாகாமல் இருக்கிறேனே என்று வருந்தி இருக்கலாம். ஆனால் உடன் இறந்த கணவனை எனக்குச் சான்று காட்டுங்கள்.

பேரால: ஏன்? கணவனும் உடன் சாக வேண்டும் என்கிறாயா?

காம: இல்லை.. ஒருபோதும் இல்லை கணவனுக்கு நேராத ஒரு செயற்கைச் சாவை மனைவி மட்டும் ஏன் ஏற்க வேண்டும்?

பேரால: மனைவிக்கு பிறகும் கணவனுக்கு புறக்கடமைகள் இல்லையா?

காம: மனைவிக்கு அப்படி புறக்கடமைகள் இல்லை யா?

பேரால: மனைவிக்கு விளக்காகிய வாணுதல் அவள். அவள் கடமை மனையோடுதான்.

காம: ஏன் மனையோடு நிற்கவேண்டும். நீங்கள் சொல்வதை ஒப்புக் கொண்டால் கூட மனையிடிலேயே தன் குழந்தைகளை வளர்க்கும் கடமை அவளுக்குல்லையா? தாய் தந்தையரை மாமனார் மாமியாரைப் பேணும் கடமை கூட அவளுக்குல்லையா?

பேரால: எல்லாரும் தீப்பாய்வதில்லையே.

காம: தீப்புகாத கைம்பெண்களை நீங்கள் மதிக்கிறீர்களா?

பேரால: மதிக்காமல் என்ன?

காம: “நெய் ஊற்றப்படாத நீர்ச் சோற்றுத் திரளை இலையில் போட்டு வேளைக்கீரையை உணவாகக் கொண்டு பரல்கற்களைப் பரப்பி அவற்றின் மீது பாயுமின்றி உறங்கும் வாழ்க்கைதான் “நீங்கள் மதிக்கிற வாழ்க்கையா?

பேரால: அப்படியெல்லாம் பேணாமல் வாழ்ந்தால் அவர்களது இளமை உணர்வு தலைதூக்கிவிடும். உடலின் விருப்பங்களுக்கு ஆளாகி விடுவார்கள்.

காம: அதாவது தங்கள் பாடலில் சொல்லும் “விறகுத்தீயின் கதகதப்பில் உறங்கும் மான்கூட்டமாகி விடுவார்கள்”.

பேரால: (மௌனம்)

காம: அந்த இன்பமயமான உணர்வு நுகர்ச்சியை கதகதப்பான தூக்கத்தை விட்டு மீட்டெடுத்துதான் அறிவாகும். அதாவது மந்திமான் கூட்டத்தின் துயிலைக் கலைப்பதாகும்.

பேரால: பெண்ணே! இதுவரையிலும் சொல்லக்கூடாது என்றிருந்தேன். நீ ஒரு காமக்கிழத்தி. உனக்கு இல்லறக் கடமைகளோ கற்புடைப் பெண்ணின் உணர்வுகளோ புரியாது.

காம: இப்படிப் பேசுவீர்கள் என்பது நான் எதிர்பார்த்ததுதான். நான் பரத்தைக்குரிய நியாயத்தை -- ஒரு காமக்கிழத்திக்குரிய நியாயத்தை உங்களிடம் கோரவில்லை. உங்கள் இல்லப் பெண்களுக்கு நீங்கள் என்ன நியாயம் செய்கிறீர்கள் என்றுதான் கேட்கிறேன்.

பேரால: இதில் உனக்கென்ன அக்கறை?

காம: வலியுணரும் மனத்தின் அக்கறை.

பேரால: நான் சொன்னது உன்னைப் புண்படுத்தி விட்டதா?

காம: எத்தனையோ முறை என்னை நோக்கி கேட்கப்பட்டது. நான் இதற்கெல்லாம் வருந்துவதில்லை.

(இருவரும் சிறிது நேரம் அமைதியாக இருக்கிறார்கள்)

பேரால: பறவைகள் தங்கள் கிளைகளுக்குத் திரும்பிவிட்டன.

காம: அந்த மலைப்பிளவுக்குக் குரங்குகள் கூடத் திரும்பி வந்துவிட்டன.

பேரால: உன் கேள்விகள் முடிந்து விட்டனவா?

காம: மந்திகளுக்குக் கற்புண்டா?

பேரால: (சிரித்துவிட்டு) இதுதான் உன் கேள்வியா?

காம: உங்களை ஒத்த ஒரு புலவர் பாடியதைக் கேட்டேன்.

ஆண் குரங்கு மரித்துவிட்டது. கைம்மையில் வாழ விரும்பாத பெண்குரங்கு தனது குட்டிகளைச் சுற்றத்தாரிடம் ஒப்படைத்துவிட்டு உயர்ந்த மலைச்சிகர அடுக்குகளில் இருந்து பாய்ந்து உயிர் விடும், என்று கரவீரனார் என்ற புலவர் பாடியுள்ளார். அதனால்தான் கேட்கிறேன்.

பேரால: இதை மட்டும் சொல்லுவதுதானா அந்தப்பாடல்?

காம: இல்லை... களவில் சந்திக்கவரும் தலைவனுக்கு ஏதாவது நேர்ந்தால் தலைவி உயிர் பிழைக்க மாட்டாள், என்பதற்காக... இப்படி ஓர் உள்ளுறையைப் பயன்படுத்துகிறார் புலவர்.

பேரால: பிறகென்ன? மந்தியின் கற்புப்பற்றியா இப்பாடல் பேசுகிறது?

காம: தலைவனுக்கு ஏதாவது நேர்ந்தால் தலைவி உயிர் பிழைக்கமாட்டாள். மலை அடுக்கத்திலிருந்து பாய்ந்து சாகும் மந்தி போல. இதில் உங்களை ஒத்த புலவர்கள் உணர்த்த விரும்புவதென்ன? இயல்பல்லாத உங்கள் புனைவுகளால் கணவன் இறப்புக்குப் பின் மனைவி சாக வேண்டும் என்பதுதானே. ஆனால்... நமக்குத் தெரிந்த மந்திகளுக்குக் கற்புமில்லை பரத்தமையும் இல்லை. உங்கள் பாடலில் வரும், எரியும் விறகின் கதகதப்பில் உறங்கும் மான்கூட்டத்தை எழுப்பிவிடும் மந்திக்கும் மலையில் விழுந்து சாகும் இந்த மந்திக்கும் கூட ஒற்றுமை இருக்கிறது.

இரண்டும் கணவனுக்கு பிறகு வேறு வாழ்வில்

லை என்று சொல்பவைதான்.

புனைந்து புனைந்து நீங்கள் இதைத்தான் குறிக்கோளாக்குகிறீர்கள்.

பேரால: அப்படியா சொல்கிறோம்.

காம: ஒரு பெண்ணாக உணர்ந்து பாடிப்பாருங்கள். அல்லது புரிந்து கொள்ள முயற்சி செய்யுங்கள். என்னைப் பொறுத்தருள வேண்டும். பெரும்புலவராகிய நீங்கள் உங்கள் கண்முன் ஒரு பெண் இசைத்த பாடலின் பொருளைச் சரிவர விளங்கிக் கொள்ளவில்லை.

பேரால: என்ன சொல்கிறாய்?

காம: பெருங்கோப்பெண்டு பாடியதைத்தான் சொல்கிறேன்.

(பெருங்கோப்பெண்டு நீர்வார் கூந்தலுடன் தீவலம் வருகிறாள் பாடல் ஒலிக்கிறது)

பல்சான்றீரே! பல்சான்றீரே!

செல்கெனச் சொல்லாது ஒழிகென விலக்கும். பொல்லாச் சூழ்ச்சிப் பல்சான்றீரே!

பேரால: நான் தீப்புக்குவதற்கு ஒப்புதளிக்காது எதற்குத் தடுக்க முயல்கிறீர்கள் என்றுதானே கேட்கிறாள்.

காம: அடுத்து வரும் வரிகளைப் பொருளுடன் உணர்ந்து பாருங்கள்.

(பாடலின் பொருள் ஒலிக்கிறது.)

அணில்வரிக் கொடுங்காய்...

வெள்ளரியின் விதை போன்ற சோற்றுப் பருக்கைகள்

அவையும் கையால் பிழிந்து கொள்ளப்பட்ட பருக்கைகள்...

அதில் நல்ல வெள்ளரிய நெய்

ஊற்றப்படவில்லை...

வெள்ளள்ளை அரைத்த விழுது, புளிகூட்டிச் சமைக்கப்பட்ட வேளைக்கீரை...

இதுதான் கைம்பெண்ணின் உணவு...

பரல்கற்களால் பரப்பப்பட்ட படுக்கையில்

பாயின்றி உறங்குவது இதுதான் கைம்

பெண்ணின்

படுக்கைக்கோலம்,

இப்பேர்ப்பட்ட வருந்துகின்ற கைம்பெண்டிர்

நாங்கள் இல்லை,

கரிய உருட்டுக்கட்டைகளால் அடுக்கப்பட்ட

இந்தப் பிணப்படுக்கை

உமக்கு அரிதாகும்...

எமக்கோ தாமரை பூத்த நீர்நிறைந்த பொய்கையும் இந்த ஈமைத்தீயும் ஒன்றுதான் என்கிறாளே.

பேரால: இதில் எதை யாம் உணரத் தவறினோம்?

காம: சுடுவது தீயன்று... கைம்பெண்ணுக்கு விதிக்கப்பட்ட வாழ்க்கை. ஈமத்தீ எங்களை ஒரேயடியாக எரித்து சாம்பலாக்கி விடுகிறது. ஆனால் கைம்மைத் தீ நாள்தோறும் சுடுகிறது; எத்தனை அவமானம்? எத்தனை துயரம்? அவள் தீப்புக்குவது சான்றோர் பெருமக்களாகிய உங்களுக்கு முதன்மையானது. ஆனால் ஏன் புக நேர்ந்தது என்று சுட்டுவது உங்களுக்கு புரியவில்லை. நீங்கள் உணரவில்லை.

பேரால: வேறு ஏதாவது?

காம: உண்டு. எனக்குத் தெரிய கைம்மை வாழ்க்கையின் மீதெழுந்த முதற்கண்டனமாக இப்பாடல்தான் இருக்க முடியும். அந்த வாழ்க்கையின் துயரத்தையும் அவமானத்தையும் உணர்ந்த பெருங்கோப்பெண்டு என்ற பெண்ணின் குரல் இது.

பேரால: (சிறிது நேர அமைதிக்குப் பிறகு) இவ்வளவுநேரம் என்னைக் கேட்டாய். இப்பொழுது உன்னிடம் கேட்கலாமா?

காம: என்னிடம் என்ன கேட்கப் போகிறீர்கள்?

பேரால: இல்லை... உம்... கணவனை இழந்த பெண் தீப்புக்குவது கொடுமை, கைம்பெண்ணாய் வாழ்வது அவமானம், பிறகு உன்னைப் போல் வாழச் சொல்கிறாயா?

காம: (சிறிது நேரம் அமைதி) கற்புள்ள பெண்ணாய் வாழ்வது கொடுமை என்றால் பரத்தையாய் வாழ்வது இன்னும் கொடுமை.

பேரால: பிறகு?

காம: அவள் தன் இயல்பில் இருக்கட்டும். தமக்கான வாழ்க்கை முறையைப் பெண்களே கண்டடையட்டுமே.

பேரால: நன்றாக இருட்டிவிட்டது.

காம: நான்தான் உடன் வருகிறேனே.

பேரால: நீ உடன் வந்தாலும் நெடுந்தூரம்... உன்னால் திரும்பி வரமுடியாது.

காம: நான் தங்கள் இல்லத்தில் தங்கலாமா?

பேரால: அதுதான் சரியாக இருக்கும்.